HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a șasea)

3 decembrie 2015*

„Răspundere extracontractuală — Petiție adresată Parlamentului — Diseminare pe site-ul internet al Parlamentului a anumite date cu caracter personal — Lipsa unei încălcări suficient de grave a unei norme de drept care conferă drepturi particularilor”

În cauza T-343/13,

CN, cu domiciliul în Brumath (Franța), reprezentat de M. Velardo, avocat,

reclamant,

susținut de

Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor (AEPD), reprezentată inițial de A. Buchta și de V. Pozzato și ulterior de A. Buchta, de M. Pérez Asinari, de F. Polverino, de M. Guglielmetti și de U. Kallenberger, în calitate de agenți,

intervenientă,

împotriva

Parlamentului European, reprezentat de N. Lorenz și de S. Seyr, în calitate de agenți,

pârât,

având ca obiect o cerere de despăgubiri vizând repararea prejudiciului pe care reclamantul pretinde că l-a suferit în urma diseminării pe site-ul internet al Parlamentului a anumite date cu caracter personal care îl privesc,

TRIBUNALUL (Camera a șasea),

compus din domnii S. Frimodt Nielsen, președinte, F. Dehousse și A. M. Collins (raportor), judecători,

grefier: domnul J. Palacio González, administrator principal,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 24 martie 2015,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: italiana.

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 Până în anul 2011, reclamantul, CN, a fost funcționar al Consiliului Uniunii Europene. La 23 septembrie 2009, a prezentat o petiție Parlamentului European privind susținerea acordată membrilor cu handicap ai familiei unui funcționar european, dificultățile cu care se confruntă funcționarii europeni care au probleme de sănătate în cursul carierei și prelucrarea necorespunzătoare a dosarului său de către Consiliu, prin intermediul unui formular disponibil online pe site-ul internet al Parlamentului.

2 La 8 ianuarie 2010, Comisia Europeană a fost consultată, conform articolului 202 alineatul (6) din Regulamentul Parlamentului (JO 2011, L 116, p. 1, denumit în continuare „Regulamentul de procedură"), devenit articolul 216 alineatul (6) din Regulamentul de procedură în versiunea acestuia din iulie 2014.

3 La 15 ianuarie 2010, comisia pentru petiții a Parlamentului l-a informat pe reclamant că petiția sa fusese declarată admisibilă.

4 După ce a primit răspunsul Comisiei, la 15 martie 2010, comisia pentru petiții a decis să claseze petiția și l-a informat pe reclamant despre aceasta la 14 iunie 2010.

5 După respingerea petiției, Parlamentul a publicat pe site-ul său internet un document privind petiția respectivă intitulat „Comunicare către membri" (denumită în continuare „comunicarea"). Comunicarea descria în mod sumar conținutul petiției, precum și răspunsul Comisiei. În special, indica numele reclamantului, precizând că acesta suferă de o boală gravă care îi pune viața în pericol, iar fiul său are un handicap mental sau fizic grav.

6 În luna mai 2011, Consiliul i-a acordat reclamantului un concediu medical ca urmare a stării sale de sănătate.

7 În luna aprilie 2012, reclamantul a trimis o scrisoare serviciului „Europe Direct" al Comisiei, care a transmis-o Parlamentului la 10 aprilie 2012. În această scrisoare, reclamantul solicita retragerea comunicării de pe site-ul internet al Parlamentului.

8 La 20 aprilie 2012, Parlamentul i-a răspuns reclamantului arătând că a retras comunicarea de pe internet.

9 La 31 august 2012, reclamantul a reiterat cererea prin intermediul avocatului său, întrucât, potrivit acestuia, datele personale în discuție erau încă vizibile pe site-ul internet al Parlamentului.

10 La 24 septembrie 2012, Parlamentul a răspuns că publicarea comunicării era legală. A adăugat că datele personale ale reclamantului vor fi totuși șterse de pe internet, în pofida inexistenței unei obligații juridice de a se proceda în acest fel.

11 Parlamentul a arătat, ca răspuns la o întrebare scrisă a Tribunalului, că ultimele operațiuni de ștergere, referitoare la motoarele de căutare obișnuite, au avut loc la data de 8 octombrie 2012.

12 La 4 decembrie 2012, avocatul reclamantului a reiterat cererea, subliniind că datele personale în cauză erau încă vizibile pe internet.

13 La 10 ianuarie 2013, Parlamentul a răspuns avocatului reclamantului că, în opinia sa, comportamentul său a fost legal. A adăugat că toate documentele prezentate pe site-ul său internet au fost totuși prelucrate sau erau în curs de prelucrare pentru a șterge datele personale ale reclamantului.

14 Potrivit reclamantului, datele personale în cauză erau disponibile pe internet cel puțin până la această din urmă dată.

Procedura și concluziile părților

15 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 28 iunie 2013, reclamantul a introdus prezenta acțiune.

16 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 4 octombrie 2013, Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor (AEPD) a formulat o cerere de intervenție în prezenta procedură în susținerea concluziilor reclamantului. Prin Ordonanța din 21 noiembrie 2013, președintele Camerei a șasea a admis cererea de intervenție. AEPD a depus memoriul în intervenție la 7 februarie 2014. Părțile și-au prezentat observațiile cu privire la acest memoriu în termenele stabilite.

17 Reclamantul solicită Tribunalului:

— obligarea Uniunii Europene și a Parlamentului la plata sumei de 1 000 de euro pentru repararea prejudiciului material suferit și a sumei de 40 000 de euro pentru repararea prejudiciului moral suferit, majorate cu dobânzi calculate la o rată de 6,75 %;

— obligarea Uniunii și a Parlamentului la plata cheltuielilor de judecată.

18 Parlamentul solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii ca nefondată;

— obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

19 La propunerea judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a șasea) a hotărât deschiderea fazei orale a procedurii și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură al Tribunalului din 2 mai 1991, a invitat părțile să depună anumite documente și le-a adresat întrebări scrise la care acestea au fost invitate să răspundă înaintea ședinței. Părțile au dat curs acestor solicitări în termenele stabilite.

20 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 24 martie 2015.

În drept

21 În susținerea acțiunii formulate, reclamantul invocă un motiv unic, întemeiat pe angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii. În opinia sa, cele trei condiții care permit angajarea acestei răspunderi sunt îndeplinite în speță, și anume nelegalitatea comportamentului Parlamentului, existența unui prejudiciu și existența unei legături de cauzalitate între nelegalitate și prejudiciu.

22 AEPD susține concluziile reclamantului în ceea ce privește nelegalitatea comportamentului Parlamentului.

23 Parlamentul consideră că acțiunea este neîntemeiată în integralitatea sa.

1. *Cu privire la nelegalitatea comportamentului Parlamentului*

Argumentele părților

24 Cu titlu introductiv, reclamantul arată că, potrivit jurisprudenței, atunci când o nelegalitate apare într-un domeniu în care instituția în cauză are o largă putere de apreciere, angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii este condiționată de constatarea unei încălcări suficient de grave a unei norme de drept care are ca obiect conferirea de drepturi particularilor. Criteriul decisiv pentru a considera că o încălcare este suficient de gravă ar fi cel al nerespectării vădite și grave de către o instituție a limitelor impuse puterii sale de apreciere.

25 Dimpotrivă, potrivit reclamantului, în cazul în care o instituție nu dispune decât de o marjă de apreciere considerabil redusă sau chiar inexistentă, simpla încălcare a dreptului Uniunii poate fi suficientă pentru a stabili existența unei încălcări suficient de grave.

26 Reclamantul consideră că, în ceea ce privește decizia de a publica comunicarea pe site-ul internet al Parlamentului, acesta nu dispunea de nicio putere de apreciere, având în vedere cadrul juridic aplicabil [articolul 8 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), articolul 8 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, articolul 22 din Convenția Organizației Națiunilor Unite privind drepturile persoanelor cu dizabilități, adoptată la 13 decembrie 2006 și ratificată de Uniune la 23 decembrie 2010 (denumită în continuare „Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități”), precum și Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO 2001, L 8, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 30, p. 142)].

27 Reclamantul susține că Parlamentul nu a respectat aceste dispoziții atunci când a publicat informații cu privire la starea de sănătate a sa și a fiului său, precum și cu privire la viața sa profesională.

28 În special, reclamantul invocă articolul 5 litera (d) și articolele 10 și 16 din Regulamentul nr. 45/2001. Din documentul prin care a consimțit la prelucrarea publică a petiției sale nu ar rezulta că și-a dat în mod clar consimțământul pentru publicarea unor date personale sau că și-a dat consimțământul explicit în ceea ce privește publicarea datelor referitoare la starea sa de sănătate și la prezența, în familia sa, a unei persoane cu handicap.

29 În plus, deși reclamantul a solicitat retragerea datelor personale de pe site-ul internet al Parlamentului, acesta din urmă ar fi reacționat inițial în mod negativ și ar fi admis cererea numai după intervenția avocatului său, cu nerespectarea dreptului la ștergerea datelor personale. Pe de altă parte, faptul că Parlamentul a acceptat să șteargă datele ar implica recunoașterea în mod implicit de către acesta a nelegalității publicării. Articolul 16 din Regulamentul nr. 45/2001 nu ar prevedea, astfel, decât ștergerea datelor a căror prelucrare este ilegală.

30 Obligația de transparență a Parlamentului nu ar putea justifica divulgarea datelor personale referitoare la starea de sănătate și la prezența unei persoane cu handicap în familie. Chiar presupunând că publicarea unui rezumat al petițiilor pentru a da informații asupra activității instituțiilor Uniunii constituie un interes demn de protecție, atingerea adusă drepturilor reclamantului ar fi disproporționată.

31 În replică, reclamantul adaugă că Parlamentul a încălcat și articolul 12 din Decizia Biroului din 22 iunie 2005 privind dispozițiile de aplicare a Regulamentului nr. 45/2001 (JO C 308, p. 1, denumite în continuare „Dispozițiile de aplicare a Regulamentului nr. 45/2001”), care prevede că o cerere de ștergere trebuie soluționată în termen de 15 zile lucrătoare și că, în cazul în care ștergerea se aprobă, aceasta se va executa „fără întârziere”. Or, în speță, procedura ar fi durat aproape zece luni.

32 Potrivit reclamantului, articolul 203 din Regulamentul de procedură nu impune și nici nu autorizează publicarea unor informații precum cele din cazul în speță. În plus, Regulamentul de procedură, un document de organizare internă, nu poate deroga de la Regulamentul nr. 45/2001.

33 Parlamentul consideră că comportamentul său a fost legal.

34 În ceea ce privește faza inițială a prelucrării publice a petiției, Parlamentul arată că comportamentul său a fost conform cu articolul 5 litera (b) (prelucrare necesară pentru respectarea unei obligații legale), cu articolul 5 litera (d) (prelucrare întemeiată pe consimțământul dat în mod clar), cu articolul 10 alineatul (2) litera (a) (consimțământ explicit pentru prelucrarea unor date sensibile) și cu articolul 10 alineatul (2) litera (d) (prelucrare a datelor sensibile care sunt făcute publice de către persoana vizată în mod manifest) din Regulamentul nr. 45/2001.

35 În primul rând, în special, în ceea ce privește argumentul referitor la articolul 5 litera (b) din Regulamentul nr. 45/2001, Parlamentul amintește că articolul 203 din Regulamentul de procedură (devenit articolul 217) stabilește ca regulă generală accesul publicului la petiții. Potrivit articolului 201 alineatul (9) [devenit articolul 215 alineatul (9)], petițiile devin, în general, documente publice, iar numele petiționarului și conținutul petiției sale pot fi publicate de Parlament din motive de transparență. În consecință, prezentarea unei petiții ar implica, în principiu, accesul publicului la aceasta, ceea ce ar permite altor cetățeni să se alăture semnatarului. Pe de altă parte, Parlamentul arată că, în temeiul articolelor 10 TUE și 11 TUE și al articolelor 15 TFUE și 232 TFUE, lucrările sale se derulează în principal în public.

36 În al doilea rând, potrivit Parlamentului, prelucrarea datelor personale a fost conformă cu articolul 5 litera (d) din Regulamentul nr. 45/2001, dat fiind că reclamantul și-a dat în mod clar consimțământul pentru prelucrarea publică a petiției sale. Reclamantul ar fi fost informat în mod corespunzător și nu ar fi făcut uz de posibilitatea care i-a fost oferită de a solicita o prelucrare anonimă sau confidențială a petiției sale.

37 În al treilea rând, Parlamentul susține că consimțământul dat de reclamant în condițiile descrise mai sus era un consimțământ explicit pentru prelucrarea datelor sensibile în sensul articolului 10 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 45/2001.

38 În ceea ce privește faza ulterioară publicării datelor, referitoare la cererea de ștergere, Parlamentul arată că principala condiție pentru ca persoana în cauză să poată obține ștergerea datelor sale în temeiul articolului 16 din Regulamentul nr. 45/2001 este ca prelucrarea acestora să fie ilegală, ceea ce nu este cazul în speță. În pofida acestui fapt, Parlamentul ar fi șters datele reclamantului din simplă curtoazie.

39 Pe de altă parte, Parlamentul arată că Regulamentul nr. 45/2001 nu cuprinde nicio dispoziție care să prevadă posibilitatea retragerii consimțământului dat. Presupunând că o astfel de retragere ar fi posibilă, aceasta ar putea produce efecte numai pentru viitor. În plus, ar fi imposibilă ștergerea retroactivă a anumitor date, precum cele care figurează în procesul-verbal al unei ședințe a Parlamentului, care a fost publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

40 În memoriul în intervenție, AEPD se concentrează asupra condiției privind comportamentul pretins nelegal al Parlamentului.

41 AEPD consideră că, pentru a fi valabil, consimțământul trebuie să fie informat și specific, și anume legat de operațiunea de prelucrare cu privire la care persoana a fost informată. În opinia AEPD, aceste condiții nu au fost îndeplinite în speță. Niciuna dintre informațiile furnizate în formularul online nu ar informa în mod clar petiționarul asupra consecințelor exacte ale prelucrării avute în vedere. În special, în acest formular nu ar exista nicio mențiune potrivit căreia datele sensibile ar fi devenit accesibile pe internet. AEPD adaugă că articolul 10 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 45/2001 oferă o protecție suplimentară în raport cu articolul 5 litera (d) din regulamentul amintit, în măsura în care impune ca informațiile furnizate persoanei în scopul obținerii consimțământului acesteia să menționeze în mod clar datele sensibile și operațiunea de prelucrare avută în vedere. În opinia AEPD, orice altă interpretare ar goli de conținut articolul 5 litera (d) din acest regulament.

42 Având în vedere cele ce precedă, AEPD este de părere că Parlamentul nu a obținut consimțământul explicit al reclamantului în sensul articolului 10 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 45/2001.

Aprecierea Tribunalului

43 Potrivit articolului 340 al doilea paragraf TFUE, „[î]n materie de răspundere extracontractuală, Uniunea este obligată să repare, în conformitate cu principiile generale comune ordinilor juridice ale statelor membre, prejudiciile cauzate de instituțiile sale sau de agenții săi în exercițiul funcțiunilor lor”.

44 Curtea a statuat că angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii, în sensul articolului 340 al doilea paragraf TFUE, pentru comportamentul ilicit al organelor sale este supusă întrunirii unui ansamblu de condiții, și anume nelegalitatea comportamentului reproșat instituției, caracterul real al prejudiciului și existența unei legături de cauzalitate între comportamentul pretins și prejudiciul invocat (Hotărârea din 11 iulie 1997, Oleifici Italiani/Comisia, T-267/94, Rec., EU:T:1997:113, punctul 20, și Hotărârea din 9 septembrie 2008, MyTravel/Comisia, T-212/03, Rep., EU:T:2008:315, punctul 35). Condiția privind comportamentul nelegal al instituțiilor Uniunii impune existența unei încălcări suficient de grave a unei norme de drept care are ca obiect conferirea de drepturi particularilor (Hotărârea MyTravel/Comisia, citată anterior, EU:T:2008:315, punctul 37). Criteriul decisiv pentru a considera că o încălcare a dreptului Uniunii este suficient de gravă îl reprezintă nerespectarea vădită și gravă de către o instituție a Uniunii a limitelor impuse puterii sale de apreciere (Hotărârea din du pêcheur și 5 martie 1996, Brasserie Factortame, C-46/93 și C-48/93, Rec., EU:C:1996:79, punctul 55).

45 În ceea ce privește condiția referitoare la nelegalitatea comportamentului instituțiilor, trebuie examinat, în primul rând, dacă normele de drept invocate de reclamant au ca obiect conferirea de drepturi particularilor și, în al doilea rând, dacă Parlamentul a comis o încălcare suficient de gravă a acestor norme.

46 În cererea introductivă, reclamantul invocă, pe de o parte, dispoziții referitoare la protecția datelor cu caracter personal cuprinse în Carta drepturilor fundamentale, în Regulamentul nr. 45/2001, precum și în Dispozițiile de aplicare a Regulamentului nr. 45/2001 și, pe de altă parte, dispoziții referitoare la protecția vieții private cuprinse în CEDO și în Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități.

Cu privire la normele referitoare la protecția datelor cu caracter personal

47 Trebuie arătat că dreptul la protecția datelor cu caracter personal consacrat la articolul 8 din Carta drepturilor fundamentale este dezvoltat prin Regulamentul nr. 45/2001 în ceea ce privește actele instituțiilor și ale organelor Uniunii și prin Dispozițiile de aplicare a Regulamentului nr. 45/2001 în ceea ce privește în special Parlamentul. Aceste diferite dispoziții au ca obiect conferirea de drepturi particularilor. În consecință, pot fi invocate de reclamant în cadrul acțiunii în despăgubire.

48 În ceea ce privește existența unei pretinse încălcări suficient de grave a acestor norme, argumentele dezvoltate de reclamant privesc în esență aplicarea Regulamentului nr. 45/2001 și a dispozițiilor sale de aplicare. Reclamantul nu contestă printre altele că aceste norme sunt compatibile cu dreptul consacrat de Carta drepturilor fundamentale. Prin urmare și contrar celor pretinse de reclamant, Hotărârea din 9 noiembrie 2010, Volker und Markus Schecke și Eifert (C-92/09 și C-93/09, Rep., EU:C:2010:662), nu este relevantă pentru soluționarea prezentului litigiu.

49 În plus, potrivit jurisprudenței, din prima teză a considerentului (15) al Regulamentului nr. 45/2001 reiese că o trimitere la alte dispoziții nu se dovedește necesară pentru o prelucrare efectuată în exercitarea activităților care intră sub incidența domeniului de aplicare al regulamentului menționat, dat fiind că, în astfel de situații, se aplică în mod evident chiar Regulamentul nr. 45/2001 (Hotărârea din 29 iunie 2010, Comisia/Bavarian Lager, C-28/08 P, Rep., EU:C:2010:378, punctul 62). În consecință, în prezenta acțiune, trebuie analizate dispozițiile Regulamentului nr. 45/2001 și dispozițiile de aplicare a acestuia.

50 Rezultă din jurisprudență că expresiei „date privind sănătatea” trebuie să i se dea o interpretare largă, astfel încât să cuprindă informații referitoare la toate aspectele, atât fizice, cât și psihice, ale sănătății unei persoane [a se vedea prin analogie Hotărârea din 6 noiembrie 2003, Lindqvist, C-101/01, Rec., EU:C:2003:596, punctul 50, care se referă la Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, p. 31, Ediție specială, 13/vol. 17, p. 10)]. Cu toate acestea, respectiva noțiune nu poate fi extinsă până la a îngloba expresii care nu generează divulgarea niciunei date privind sănătatea sau condiția medicală a unei persoane (a se vedea în acest sens Hotărârea din 31 mai 2005, Dionyssopoulou/Consiliul, T-105/03, RecFP, EU:T:2005:189, punctul 33).

51 În lumina acestor considerații trebuie să se examineze, mai întâi, publicarea inițială a datelor personale în cauză și, în continuare, răspunsul Parlamentului la cererea reclamantului de retragere a acestor date de pe site-ul său internet.

– Diseminarea datelor personale pe internet

52 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, în speță, Parlamentul a realizat o serie de operațiuni de prelucrare a datelor personale în sensul articolului 2 litera (b) din Regulamentul nr. 45/2001. Diseminarea unor date cu caracter personal, inclusiv diseminarea pe internet, constituie o astfel de operațiune de prelucrare în sensul dispoziției amintite.

53 Comunicarea publicată pe site-ul internet al Parlamentului menționa printre altele că reclamantul, care era identificat nominal, a suferit recent de o boală gravă care îi putea pune viața în pericol și că fiul său are un handicap. Comunicarea cuprindea de asemenea anumite informații referitoare la cariera reclamantului.

54 În consecință, trebuie să se constate că prelucrarea datelor efectuată de Parlament privea date cu caracter personal ale reclamantului (îndeosebi informații referitoare la cariera acestuia), precum și date cu caracter personal sensibile privind sănătatea reclamantului și a fiului său. Este necesar să se examineze în mod separat prelucrarea acestor diferite serii de date personale.

55 În primul rând, prelucrarea datelor personale sensibile ale reclamantului trebuie examinată în lumina articolului 10 din Regulamentul nr. 45/2001.

56 Potrivit articolului 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 45/2001, este interzisă prelucrarea de date cu caracter personal care dezvăluie date privind sănătatea. Cu toate acestea, conform articolului 10 alineatul (2) litera (a) din regulamentul menționat, această interdicție nu se aplică printre altele atunci când persoana vizată și-a dat consimțământul explicit.

57 În acest context, trebuie amintit că articolul 2 litera (h) din Regulamentul nr. 45/2001 definește consimțământul persoanei vizate ca fiind „orice manifestare de voință, liberă, specifică și informată prin care persoana vizată acceptă să fie prelucrate datele cu caracter personal care o privesc”.

58 În speță, trebuie stabilit dacă, astfel cum pretinde Parlamentul, reclamantul și-a dat consimțământul explicit pentru publicarea datelor sale personale sensibile pe internet.

59 În cazul de față, dat fiind că articolul 2 litera (h) din Regulamentul nr. 45/2001 nu impune nicio condiție de formă, depunerea petiției poate fi considerată drept o manifestare de voință a reclamantului.

60 Pe de altă parte, acesta din urmă nu invocă nicio împrejurare susceptibilă să pună la îndoială faptul că petiția a fost depusă în mod liber, fără presiuni, constrângere, intimidare sau înșelăciune.

61 În temeiul aceleiași dispoziții, consimțământul trebuie să fie specific, și anume legat de o operațiune de prelucrare (sau de o serie de operațiuni de prelucrare) cu finalități precise. Respectiva dispoziție prevede de asemenea că, pentru a fi valabil, consimțământul trebuie să fie informat, ceea ce presupune că persoana vizată dispune, la momentul la care își dă consimțământul, de informații esențiale privind aspectele fundamentale ale prelucrării, având în vedere contextul cazului în speță.

62 În sfârșit, astfel cum rezultă din articolul 10 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 45/2001, atunci când consimțământul privește prelucrarea unor date sensibile, acesta trebuie să fie explicit. Cu alte cuvinte, respectivul consimțământ trebuie să fie expres, nefiind posibil să se deducă în mod implicit din acțiunile persoanei vizate.

63 Situația cazului în speță trebuie analizată în lumina acestor considerații.

64 Este necesar să se arate că pe site-ul internet al Parlamentului se recomandă petiționarilor să citească „ajutorul online” înainte de a prezenta o petiție. Respectivul „ajutor online” menționa următoarele la rubrica „Caracterul public al unei petiții”:

„Petiționarii trebuie să știe că procesele-verbale sunt publicate în Jurnalul Oficial și că, din această cauză, anumite informații, precum numele petiționarului și numărul petiției, sunt disponibile pe internet. Aceasta are implicații asupra protecției datelor personale și se atrage atenția petiționarilor în mod special asupra acestui aspect. În cazul în care, în calitate de petiționar, nu doriți ca numele dumneavoastră să fie divulgat, Parlamentul European vă va respecta dreptul la respectarea vieții private. Cu toate acestea, trebuie să formulați o cerere clară și explicită în acest sens în cuprinsul petiției. De asemenea, în cazul în care doriți ca petiția dumneavoastră să fie prelucrată în mod confidențial, trebuie să solicitați în mod clar acest lucru. Comisia pentru petiții acordă importanță transparenței ședințelor sale, acestea putând fi vizionate online. Prin urmare, este posibilă urmărirea dezbaterilor pe orice calculator, de pe site-ul Parlamentului European. De regulă, ședințele comisiei sunt publice. Petiționarii pot asista la acestea, la cerere, atunci când petiția lor este examinată.”

65 În plus, la momentul depunerii petiției sale prin intermediul site-ului internet al Parlamentului, reclamantul a completat un formular răspunzând afirmativ la următoarele întrebări:

„În cazul în care comisia pentru petiții declară admisibilă petiția dumneavoastră, sunteți de acord ca aceasta să fie prelucrată în mod public?”

„Acceptați ca numele dumneavoastră să fie inclus într-un registru public accesibil prin internet?”

66 Pe de altă parte, trebuie să se țină seama de elementele de mai jos.

67 În primul rând, Tribunalul trebuie să ia în considerare economia și finalitatea dreptului de petiționare la Parlament acordat prin articolele 24 TFUE și 227 TFUE. Acest drept de petiționare este conceput în mod expres ca un instrument de participare la viața democratică, a cărui vocație este de a fi transparent, pentru a permite, eventual, și alăturarea altor cetățeni și, prin urmare, suscitarea unei dezbateri publice. În plus, trebuie să se facă trimitere la articolele 15 TFUE și 232 TFUE, care prevăd că lucrările Parlamentului se derulează în principal în public. Prin urmare, acesta este contextul în care sunt menite să fie aplicate normele care guvernează exercitarea dreptului de petiționare și în special cele care figurează la articolul 201 și următoarele din Regulamentul de procedură (devenite articolul 215 și următoarele).

68 În al doilea rând, este necesar să se facă trimitere la sensul obișnuit al expresiei „prelucrată în mod public” pentru o persoană medie, atunci când aceasta trebuie să completeze un formular la momentul depunerii petiției sale.

69 În al treilea rând, trebuie amintit că, la momentul depunerii, reclamantul a fost informat de Parlament despre faptul că putea solicita o prelucrare anonimă sau chiar confidențială a petiției sale, că procesele-verbale erau publicate în Jurnalul Oficial, că „anumite informații”, inclusiv numele petiționarului, erau disponibile pe internet, că exista un registru public accesibil pe internet și că ședințele comisiei pentru petiții puteau fi vizionate online.

70 În al patrulea rând, trebuie reamintit conținutul specific al petiției în cauză, și anume faptul că se pretinde că o instituție a Uniunii nu a luat în considerare în mod corespunzător boala reclamantului (și handicapul fiului său) în cadrul carierei sale, o problemă care, în principiu, suscită un anumit interes public. Trebuie adăugat că confirmarea de primire recunoștea în mod explicit că obiectul petiției privea tocmai aceste considerații. În consecință, publicarea respectivelor informații privea conținutul specific al petiției, iar nu elemente accesorii sau superflue.

71 În această privință, articolul 201 alineatul (9) din Regulamentul de procedură prevede că, „[o]dată înregistrate, petițiile devin, în general, documente publice, iar numele petiționarului și conținutul petiției pot fi publicate de Parlament din motive de transparență”. Alineatul (10) al aceluiași articol prevede că, „[f]ără a aduce atingere dispozițiilor alineatului (9), petiționarul poate solicita ca numele său să nu fie divulgat pentru a i se proteja viața privată, iar Parlamentul trebuie, în acest caz, să respecte această solicitare”.

72 Potrivit articolului 203 din Regulamentul de procedură referitor la accesul publicului la petiții:

„(1) Petițiile înscrise în registrul general prevăzut la articolul [201] alineatul (6), precum și deciziile cele mai importante privind procedura de examinare a acestora se anunță în plen. Aceste comunicări sunt menționate în procesul-verbal al ședinței.

(2) Titlul și rezumatul petițiilor înscrise în registrul general, precum și avizele care însoțesc examinarea petiției și deciziile esențiale sunt puse la dispoziția publicului într-o bază de date, cu condiția ca petiționarul să își fi exprimat acordul cu privire la aceasta. Petițiile care necesită un tratament confidențial se depun la arhivele Parlamentului, unde pot fi consultate de orice deputat.”

73 În special, petițiile sunt, în principiu, documente publice, chiar dacă se poate deroga de la această regulă la cererea persoanei interesate. Astfel cum a subliniat Parlamentul în ședință, orice altă concluzie ar echivala cu impunerea unei obligații de cenzură privind conținutul petiției depuse de reclamant.

74 În consecință, este necesar să se constate că, în speță, având în vedere ansamblul împrejurărilor specifice reluate la punctele 64-73 de mai sus, reclamantul a realizat o „manifestare de voință liberă și informată”. Astfel, o citire atentă a informațiilor furnizate de Parlament ar fi trebuit să permită unui petiționar suficient de atent să aprecieze conținutul acțiunii sale și consecințele acesteia. Pe de altă parte, această manifestare de voință a fost specifică, întrucât Parlamentul a informat reclamantul despre faptul că plângerea sa, al cărei obiect privea în mod inerent considerațiile menționate la punctul 70 de mai sus, ar fi accesibilă pe internet. În sfârșit, reclamantul și-a dat consimțământul explicit prin bifarea căsuțelor din formular referitoare la prelucrarea publică și la înscrierea într-un registru accesibil pe internet, fără ca consimțământul său să trebuiască să fie dedus în mod implicit dintr-o acțiune oarecare.

75 Toate aceste împrejurări deosebesc în mod fundamental cazul de față de situația de fapt aflată la originea cauzei V/Parlamentul (Hotărârea din 5 iulie 2011, V/Parlamentul, F-46/09, RepFP, EU:F:2011:101, punctul 138), în care persoana vizată nu și-a dat niciun consimțământ la transferul, de către Comisie și spre Parlament, al datelor medicale care o priveau.

76 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, Tribunalul apreciază că, în speță, reclamantul și-a dat consimțământul explicit pentru divulgarea informațiilor sensibile în discuție, în sensul articolului 10 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 45/2001.

77 În al doilea rând, în ceea ce privește datele personale care nu figurează printre cele menționate la articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 45/2001 (precum cele privind cariera reclamantului), prelucrarea lor este supusă regimului prevăzut la articolul 5 din Regulamentul nr. 45/2001. Potrivit articolului 5 litera (d) din acest regulament, prelucrarea poate fi efectuată printre altele atunci când persoana vizată și-a dat în mod clar consimțământul. Cu alte cuvinte, prelucrarea poate fi efectuată atunci când persoana vizată și-a dat consimțământul cu certitudine și fără ambiguitate.

78 Trebuie arătat că, în timp ce articolul 10 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 45/2001 pretinde ca consimțământul să fie explicit, articolul 5 litera (d) din regulamentul menționat impune un consimțământ dat în mod clar. Astfel cum a arătat AEPD, este logic să se considere, ținând seama de natura datelor personale sensibile, că condițiile impuse în privința consimțământului în sensul articolului 5 litera (d) din Regulamentul nr. 45/2001 nu pot fi mai stricte decât cele prevăzute la articolul 10 alineatul (2) litera (a) din regulamentul amintit.

79 În consecință, este necesar să se facă trimitere la considerațiile expuse la punctele 57-74 de mai sus, care trebuie aplicate *mutatis mutandis* în speță la prelucrarea altor date personale decât datele personale sensibile ale reclamantului. În special, în ceea ce privește obiectivul petiției, trebuie subliniat că aceasta vizează în mod specific faptul că o instituție a Uniunii nu a luat în considerare în mod corespunzător situația personală a reclamantului în cadrul carierei sale.

80 În aceste împrejurări, Tribunalul consideră că reclamantul a realizat în mod indubitabil o „manifestare de voință liberă, specifică și informată” pentru prelucrarea datelor sale personale de către Parlament și în special pentru divulgarea lor în contextul prelucrării unei petiții de către Parlament.

81 Întrucât justificările prevăzute la articolul 5 din Regulamentul nr. 45/2001 pentru prelucrarea datelor nu sunt cumulative, astfel cum reiese din textul acestei dispoziții, nu este necesar să se analizeze dacă prelucrarea datelor personale a fost justificată și în temeiul unei alte dispoziții dintre cele invocate de Parlament.

82 Având în vedere cele ce precedă, Tribunalul consideră că Parlamentul nu a comis o încălcare suficient de gravă a unei norme de drept prin diseminarea datelor personale în cauză pe internet.

83 În al treilea rând, trebuie arătat că, întrucât menționează că fiul reclamantului are un handicap mental sau fizic grav, comunicarea conține și date personale sensibile referitoare la acesta din urmă, chiar dacă el nu este desemnat nominal.

84 În lipsa oricărei indicații în sensul că reclamantul este reprezentantul legal al fiului său, consimțământul explicit pe care l-a dat nu poate justifica prelucrarea datelor respective de către Parlament, în temeiul articolului 10 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 45/2001.

85 Cu toate acestea, fiul reclamantului nu este parte la prezenta acțiune. În plus, astfel cum tocmai s-a arătat mai sus, nu există nicio dovadă că reclamantul este reprezentantul legal al fiului său sau că a fost mandatat să introducă prezenta acțiune în numele acestuia din urmă.

86 În această privință, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, în scopul garantării efectului util al condiției privind încălcarea unei norme de drept care conferă drepturi particularilor, este necesar ca protecția oferită de norma invocată să fie efectivă în privința persoanei care o invocă și, așadar, ca această persoană să se afle printre cele cărora norma în discuție le conferă drepturi. Nu se poate admite ca izvor de despăgubire o normă care nu îl protejează împotriva nelegalității pe particularul care o invocă, ci pe un alt particular (Hotărârea din 12 septembrie 2007, Nikolaou/Comisia, T-259/03, EU:T:2007:254, punctul 44, și Hotărârea din 9 iulie 2009, Ristic și alții/Comisia, T-238/07, EU:T:2009:263, punctul 60). Rezultă că reclamantul nu poate invoca, în cadrul acțiunii sale în despăgubire, nelegalități care decurg din pretinsa încălcare a drepturilor unui terț, în speță a fiului său.

– Ulterior cererii de retragere a datelor de pe site-ul internet

87 Trebuie analizat, în continuare, dacă comportamentul Parlamentului ulterior cererii de retragere de pe site-ul său internet a datelor personale ale reclamantului poate constitui o încălcare suficient de gravă a unei norme de drept care are ca obiect conferirea de drepturi particularilor.

88 Potrivit reclamantului, atunci când a solicitat retragerea datelor personale de pe site-ul internet al Parlamentului, acesta a reacționat inițial în mod negativ și nu a admis cererea decât după intervenția avocatului său, cu nerespectarea dreptului la ștergerea datelor personale. Pe de altă parte, faptul că Parlamentul a acceptat să șteargă datele ar presupune că a recunoscut în mod implicit nelegalitatea publicării. În sfârșit, reclamantul adaugă că Parlamentul a încălcat articolul 12 din Dispozițiile de aplicare a Regulamentului nr. 45/2001.

89 În esență, argumentele reclamantului implică analiza a două aspecte: în primul rând, dacă acesta avea dreptul să obțină retragerea datelor sale personale și, în al doilea rând, dacă Parlamentul a soluționat această cerere în mod diligent.

90 În ceea ce privește primul aspect, trebuie arătat că articolul 16 din Regulamentul nr. 45/2001 conferă dreptul de a obține ștergerea datelor personale numai în cazul în care prelucrarea acestora este ilegală (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 septembrie 2009, Vinci/BCE, F-130/07, RepFP, EU:F:2009:114, punctele 66 și 67), astfel cum admite reclamantul însuși. În consecință, această dispoziție nu poate fi invocată în susținerea unei cereri de ștergere atunci când prelucrarea este legală, cum este cazul în speță (a se vedea punctul 52 și următoarele). Faptul că Parlamentul a decis să admită cererea nu implică în sine recunoașterea nelegalității publicării inițiale. În această privință, trebuie amintit că Parlamentul a explicat că a șters datele din curtoazie.

91 Pe de altă parte, trebuie constatat că, potrivit articolului 18 din Regulamentul nr. 45/2001, persoana vizată are dreptul de a se opune în orice moment, din motive întemeiate și legitime legate de situația sa particulară, ca datele care o privesc să facă obiectul unei prelucrări, cu excepția cazului în care, printre altele, și-a dat în mod clar consimțământul în sensul articolului 5 litera (d) din același regulament.

92 În plus, întrucât prelucrarea datelor din speță a fost întemeiată pe consimțământul persoanei vizate, este necesar să se arate că Regulamentul nr. 45/2001 nu prevede în mod explicit posibilitatea retragerii consimțământului dat inițial.

93 În lumina considerațiilor care precedă, Tribunalul consideră că reclamantul nu putea invoca un drept la ștergerea datelor personale în cauză în temeiul Regulamentului nr. 45/2001. Trebuie adăugat că reclamantul nu a invocat în mod valabil un alt temei pentru cererea sa de ștergere. În orice caz, trebuie amintit că Parlamentul, în pofida lipsei oricărei obligații imperative, a procedat la ștergerea datelor de pe site-ul său internet.

94 În sfârșit, trebuie arătat că, în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 13 mai 2014, Google Spain și Google (C-131/12, Rep., EU:C:2014:317), referitoare la „dreptul de a fi uitat” pe internet, era vorba de un cadru factual și juridic foarte diferit de cel din speță. În special, chiar dacă, în această hotărâre, Curtea a considerat, în esență, că un astfel de drept poate exista în anumite condiții, trebuie să se constate că dispozițiile Directivei 95/46 pe care Curtea și-a întemeiat motivarea [și anume articolul 7 litera (f), articolul 12 litera (b) și articolul 14 primul paragraf litera (a) din Directiva 95/46] diferă în mod semnificativ de cele în discuție în cazul în speță, care este legat în principal de problema consimțământului persoanei vizate. Astfel, trebuie amintit că, spre deosebire de cazul în speță, în cauza Google, persoana vizată nu își dăduse consimțământul la publicarea inițială a datelor sale cu caracter personal.

95 În ceea ce privește al doilea aspect, reclamantul nu a invocat încălcarea unei norme sau a unui principiu de drept în ipoteza în care publicarea inițială de către Parlament ar fi fost legală, astfel cum este cazul în speță.

96 Mai întâi, trebuie arătat că articolul 12 din Dispozițiile de aplicare a Regulamentului nr. 45/2001, referitor la dreptul de ștergere, prevede la alineatul (3):

„Operatorul prelucrării trebuie să răspundă în termen de 15 zile lucrătoare de la primirea cererii de ștergere. În cazul în care cererea este admisă, aceasta trebuie executată fără întârziere. În cazul în care operatorul prelucrării consideră că cererea nu este justificată, acesta dispune de un termen de 15 zile lucrătoare pentru a informa, prin scrisoare motivată, persoana vizată.”

97 Din această dispoziție rezultă că Parlamentul dispune de un termen de 15 zile lucrătoare pentru a răspunde la o cerere de ștergere, indiferent dacă aceasta este sau nu este întemeiată. În speță, reclamantul a trimis cererea la serviciul „Europe Direct” al Comisiei, care a transmis-o Parlamentului la 10 aprilie 2012. Acesta din urmă a răspuns la cererea respectivă în termenul prevăzut. Contrar celor susținute de reclamant, Parlamentul nu a respins niciodată cererea. În realitate, astfel cum reiese din răspunsurile din 20 aprilie 2012, din 24 septembrie 2012 și din 10 ianuarie 2013, Parlamentul a acceptat ștergerea, subliniind în același timp, în mod întemeiat, că publicarea a fost legală.

98 Datele personale au fost șterse în jurul datei de 8 octombrie 2012, potrivit Parlamentului, și de 10 ianuarie 2013, potrivit reclamantului.

99 În apărare, Parlamentul a arătat că a fost nevoie de un anumit timp pentru a regăsi documentele în care figurau datele reclamantului și pentru a lua măsurile tehnice necesare. Astfel cum a explicat Parlamentul în ședință ca răspuns la întrebările Tribunalului, ștergerea completă de pe internet este o procedură delicată din punct de vedere tehnic. Tribunalul apreciază că aceste dificultăți tehnice explică perioada de care a avut nevoie Parlamentul, ale cărui servicii tehnice au trebuit să intervină în mai multe rânduri pentru a șterge datele în cauză, și că acesta din urmă nu a opus inițial un refuz cererii reclamantului.

100 Este necesar să se arate că articolul 12 alineatul (3) din Dispozițiile de aplicare a Regulamentului nr. 45/2001 prevede că, atunci când cererea este admisă, aceasta se execută fără întârziere. Or, dispoziția respectivă vizează situațiile în care cererea este acceptată întrucât este întemeiată, și anume pentru că prelucrarea este nelegală. În aceste împrejurări, este logic ca ea să trebuiască să fie executată fără întârziere. În schimb, atunci când, precum în speță, cererea nu este întemeiată, ci este acceptată din curtoazie, nu există niciun motiv pentru a impune o obligație de executare „fără întârziere". În acest caz, Parlamentul este ținut numai să își îndeplinească angajamentul într-un termen rezonabil. În raport cu explicațiile furnizate de Parlament, Tribunalul consideră că, în speță, acesta nu a comis nicio nelegalitate cu ocazia prelucrării cererii de ștergere, inclusiv a executării ei.

101 Având în vedere cele ce precedă, Tribunalul apreciază că Parlamentul nu a comis o încălcare suficient de gravă a unei norme de drept ulterior cererii de ștergere formulate de reclamant.

Norme referitoare la protecția vieții private

102 În ceea ce privește dispozițiile referitoare la protecția vieții private invocate de reclamant, trebuie arătat că, potrivit articolului 6 alineatul (3) TUE, drepturile fundamentale, astfel cum sunt garantate prin CEDO, fac parte din dreptul Uniunii în calitate de principii generale, chiar dacă Uniunea nu este parte la CEDO. În schimb, Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități a fost ratificată de Uniune.

103 Cu toate acestea, independent de problema dacă, având în vedere natura și economia lor (Hotărârea din 23 noiembrie 1999, Portugalia/Consiliul, C-149/96, Rec., EU:C:1999:574, punctul 47, și Hotărârea din 3 februarie 2005, Chiquita Brands și alții/Comisia, T-19/01, Rec., EU:T:2005:31, punctul 114), CEDO și Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități cuprind dispoziții având ca obiect conferirea de drepturi particularilor, trebuie să se constate că reclamantul se limitează să invoce încălcarea articolului 22 din Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități, fără a furniza niciun argument specific în sprijinul acestei pretenții.

104 Situația este aceeași în ceea ce privește pretinsa încălcare a articolului 8 din CEDO. În această privință, reclamantul se limitează să citeze trei hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului care, în opinia sa, demonstrează că dreptul la respectarea vieții private cuprinde dreptul de a păstra secretă starea sa de sănătate (Curtea EDO, S. și Marper împotriva Regatului Unit, nr. 30562/04 și 30566/04, 4 decembrie 2008), precum și dreptul la nedivulgarea de date privind viața profesională (Curtea EDO, Amman împotriva Elveției, nr. 27798/95, 16 februarie 2000, și Rotaru împotriva României, nr. 28341/95, 4 mai 2000). Totuși, aceste hotărâri privesc situații foarte diferite de situația din speță, în special privind păstrarea datelor biometrice ale unor persoane bănuite de comiterea unor infracțiuni, interceptarea unui apel telefonic profesional și crearea de către autoritățile publice a unei fișe care cuprinde informații personale variate.

105 Pe de altă parte, Hotărârea din 5 octombrie 1994, X/Comisia (C-404/92 P, Rec., EU:C:1994:361), citată de reclamant în susținerea pretențiilor sale, privește și o problemă foarte diferită, în special refuzul Comisiei de a angaja o persoană după efectuarea unor teste susceptibile să dea naștere unor bănuieli că aceasta era infectată de virusul SIDA, în pofida opoziției ei la realizarea unor astfel de teste. Trebuie să se constate că Hotărârea V/Parlamentul, punctul 75 de mai sus (EU:F:2011:101, punctul 110 și următoarele), privește de asemenea o situație care nu este comparabilă, întrucât se referă la transferul unor date medicale ale unui fost angajat al Comisiei către Parlament fără consimțământul persoanei interesate, ceea ce a condus la retragerea ofertei de muncă a Parlamentului.

106 În consecință, în lumina considerațiilor care precedă, este dificilă identificarea unui paralelism sau a unei similitudini între faptele aflate la originea acestor hotărâri și situația din speță care să poată sprijini argumentele reclamantului.

107 Pe de altă parte, pentru motivele menționate la punctul 52 și următoarele, nu se poate considera că există o „ingerință a unei autorități publice” în viața privată în sensul articolului 8 din CEDO atunci când reclamantul își dă consimțământul la divulgarea unor informații precum în cazul în speță.

108 În consecință, Tribunalul apreciază că reclamantul nu a dovedit existența unei încălcări a Convenției privind drepturile persoanelor cu dizabilități sau a CEDO de către Parlament.

109 Având în vedere cele ce precedă, este necesar să se respingă argumentele referitoare la nelegalitatea comportamentului Parlamentului.

110 Întrucât cele trei condiții privind angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii sunt cumulative (Hotărârea din 10 iulie 2014, Nikolaou/Curtea de Conturi, C-220/13 P, Rep., EU:C:2014:2057, punctul 52), se impune respingerea acțiunii în ansamblul său, fără a fi necesară examinarea argumentelor referitoare la prejudiciu și la legătura de cauzalitate. Cu toate acestea, în speță, Tribunalul consideră oportună examinarea respectivelor argumente.

2. *Cu privire la prejudiciu și la legătura de cauzalitate*

Argumentele părților

111 Reclamantul arată că comportamentul nelegal al Parlamentului i-a cauzat un prejudiciu material și moral.

112 În primul rând, reclamantul arată că a fost constrâns să recurgă la serviciile unui avocat și că abia după două puneri în întârziere din partea acestuia Parlamentul a retras documentul de pe site-ul său internet. Din această cauză, reclamantul ar fi efectuat cheltuieli în cuantum de 1 000 de euro, ceea ce constituie prejudiciul său material.

113 În al doilea rând, reclamantul arată, în ceea ce privește prejudiciul moral, că acesta rezultă din atitudinea arogantă și dilatorie a Parlamentului, care l-ar fi rănit profund și i-ar fi cauzat un stres important, îngrijorat că fiul său, care suferă de o patologie mentală gravă și care este foarte fragil, poate lua cunoștință despre informațiile publicate. Apreciază prejudiciul moral *ex aequo et bono* la 40 000 de euro.

114 În replică, reclamantul susține că perioada scursă între publicare și cererea de ștergere nu are nicio importanță. Pe de altă parte, arată că a introdus cererea de ștergere fără întârziere, de îndată ce a avut cunoștință despre publicarea datelor.

115 Reclamantul apreciază că există o legătură de cauzalitate directă între nelegalitate și prejudiciu, întrucât acesta rezultă din publicarea informațiilor de către Parlament, precum și din dificultatea de a obține retragerea informațiilor.

116 Parlamentul nu contestă că, în cazul în care s-ar fi dovedit existența unui comportament nelegal, reclamantul ar fi suferit un prejudiciu material de 1 000 de euro constând în onorariul de avocat. Totuși, consideră că reclamantul nu a demonstrat existența unui prejudiciu moral.

117 În sfârșit, Parlamentul nu contestă existența unei legături de cauzalitate în cazul în care Tribunalul consideră că a existat un comportament nelegal și că reclamantul a suferit un prejudiciu.

Aprecierea Tribunalului

118 Trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, în ceea ce privește condiția prejudiciului, acesta din urmă trebuie să fie real și cert. În schimb, un prejudiciu pur ipotetic și nedeterminat nu dă naștere unui drept la reparare (Hotărârea din 28 aprilie 2010, BST/Comisia, T-452/05, Rep., EU:T:2010:167, punctul 165). Cu toate acestea, condiția privind existența unui prejudiciu cert este îndeplinită atunci când prejudiciul este iminent și previzibil cu certitudine suficientă, chiar dacă acesta încă nu poate fi cuantificat cu precizie (Hotărârea din 14 ianuarie 1987, Zuckerfabrik Bedburg și alții/Consiliul și Comisia, 281/84, Rec., EU:C:1987:3, punctul 14).

119 Părții care pune în discuție răspunderea Uniunii îi revine obligația să prezinte probe în ceea ce privește existența sau întinderea prejudiciului pe care îl invocă și să dovedească o legătură suficient de directă de la cauză la efect între acest prejudiciu și comportamentul incriminat al instituției în discuție (Hotărârea BST/Comisia, punctul 118 de mai sus, EU:T:2010:167, punctul 167).

120 Trebuie arătat că Parlamentul nu contestă existența prejudiciului material invocat de reclamant, respectiv onorariul avocatului său, presupunând că există un comportament nelegal.

121 În schimb, în ceea ce privește prejudiciul moral, trebuie să se constate că reclamantul nu a demonstrat existența unui astfel de prejudiciu. El s-a limitat să susțină că atitudinea arogantă și dilatorie a Parlamentului l-a rănit profund și i-a cauzat un stres important, fără a prezenta niciun element de probă în sprijinul respectivei susțineri. În consecință, aceasta nu poate fi reținută.

122 Având în vedere cele ce precedă, este necesar să se respingă argumentele reclamantului referitoare la existența unui prejudiciu moral.

123 În sfârșit, trebuie amintit că o legătură de cauzalitate este admisă atunci când există o relație directă de la cauză la efect între fapta culpabilă săvârșită de instituția în cauză și prejudiciul invocat și că este în sarcina reclamanților să facă dovada acesteia (Hotărârea din 28 septembrie 1999, Hautem/BEI, T-140/97, RecFP, EU:T:1999:176, punctul 85). Potrivit unei jurisprudențe constante, prejudiciul trebuie să rezulte suficient de direct din comportamentul reproșat (Hotărârea din 25 iunie 1997, Perillo/Comisia, T-7/96, Rec., EU:T:1997:94, punctul 41).

124 Decurge din jurisprudență că, deși nu se poate interzice persoanelor interesate să își asigure, într-o etapă precontencioasă, consiliere avocațială, aceasta este alegerea lor proprie, care nu poate fi imputată instituției respective (Hotărârea din 9 martie 1978, Herpels/Comisia, 54/77, Rec., EU:C:1978:45, punctul 48, Hotărârea din 28 iunie 2007, Internationaler Hilfsfonds/Comisia, C-331/05 P, Rep., EU:C:2007:390, punctul 24, și Hotărârea din 8 iulie 2008, Franchet și Byk/Comisia, T-48/05, Rep., EU:T:2008:257, punctul 415). Cheltuielile, efectuate astfel din proprie inițiativă de persoana interesată, nu pot fi imputate, așadar, Parlamentului (a se vedea în acest sens Hotărârea Internationaler Hilfsfonds/Comisia, citată anterior, EU:C:2007:390, punctul 27). Prin urmare, lipsește orice legătură de cauzalitate între pretinsul prejudiciu material suferit de reclamant și acțiunile Parlamentului.

125 În consecință, argumentele reclamantului referitoare la legătura de cauzalitate între pretinsa nelegalitate și prejudiciul material trebuie de asemenea să fie respinse.

126 În aceste împrejurări, este necesar să se respingă cererea reclamantului având ca obiect repararea prejudiciului pretins suferit ca neîntemeiată.

Cu privire la cheltuielile de judecată

127 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamantul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Parlamentului.

128 În temeiul articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, AEPD suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șasea)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) CN suportă cheltuielile de judecată ale Parlamentului European, precum și propriile cheltuieli de judecată.

3) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor (AEPD) suportă propriile cheltuieli de judecată.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 3 decembrie 2015.

Semnături